No. 54.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 6 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

[illegible]

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN,

Gelet op art. 3 van Zijner Majesteits Besluit van den 21 Maart 1828 (Staatsblad No. 6.)

Brengen bij deze ter kennis van een iegelijk dien zulks zouden mogen aangaan, dat ter voldoening aan art. 6 der wet van den 11. April 1827, van Maandag den 15. Mei aanstaande, tot Woensdag den 31. daaraanvolgende, dagelijks, zon- en feestdagen uitgezonderd, van des morgens ten 10 tot des middags ten 12 ure, ter Secretarie dezer Stad zal gereed liggen, de registers ter inschrijving voor de Schutterij, welk register op den 1. Junij daaraanvolgende zal worden gesloten.

En worden mitsdien alle mannelijke in- en opgezetenen dezer gemeente, zonder onderscheid, gehuwd of ongehuwd, welke op den 1. Januarij dezes jaars hun 25e jaar zijn ingetreden en hun 34e nog niet hebben volbragt (hoedanige zijn alle mannelijke in- en opgezetenen geboren in het jaar 1818), bij deze opgeroepen en aangemaand, om zich op voorschrevene plaats en uur voor den 1. Junij aanstaande ter inschrijving in het register aan te dienen, terwijl ter voorkoming van alle misvattingen welke zouden kunnen ontstaan met betrekking tot de verpligtingen die bij voorzeide wet op de Schutterijen worden voorgeschreven, aan de belanghebbenden bij deze worden onder het oog gebragt:

A. Dat, behalve die op den 1. Januarij van dit jaar hun 25. jaar zijn ingetreden, zich mede ter inschrijving voor de Schutterij moeten aangeven, die personen welke hun 34. jaar niet voleindigd hebbende, ofschoon in andere gemeenten ingeschreven, sedert de laatste inschrijving in deze gemeente zijn komen inwonen, als mede de vreemdelingen die sedert de laatste inschrijving in de termen zijn gevallen, om op grond van art. 2 der wet van den 11. April 1827 als ingezetenen te worden beschouwd, met welke gelijkstaan de uit de dienst ontslagene militairen, voor zoover deze in de jaren der schutterij verkeeren, en welke zich mede alzoo ter inschrijving moeten aangeven.

B. Dat de verpligting en bevoegdheid tot de schutterlijke dienst, en mitsdien tot de inschrijving en het domicilie van inschrijving is geregeld bij de art. 1, 2; 7 en 8 der voornoemde wet, zijnde van den navolgenden inhoud:

Art. 1. Ieder ingezeten van het rijk die op den 1. Januarij van elk jaar zijn 25. jaar zal zijn ingetreden en zijn 34. niet voleindigd zal hebben, zal ingevolge de bepalingen dezer wet daartoe opgeroepen zijnde, verpligt wezen de schutterlijke dienst uit te oefenen.

Art. 2. Als ingezetenen worden met betrekking tot de toepassing dezer wet beschouwd:

a. Alle Nederlanders binnen het rijk hun gewoon verblijf houdende.

b. Alle vreemdelingen binnen het rijk woonachtig, welke hun voornemen om zich aldaar te vestigen zullen hebben aan den dag gelegd, hetzij door eene uitdrukkelijke verklaring, hetzij door het werkelijk overbrengen van den zetel van hun vermogen en de hoofdmiddelen van hun bestaan.

De tijdelijke uitoefening van een bedrijf of handwerk, eenige ondergeschikte betrekking, gelijk van leerling, knecht enz., kan op zich zelven niet beschouwd worden als een bewijs van het voornemen om zich in dit rijk te vestigen.

Art. 7. Zij die in meer dan eene gemeente hun gewoon verblijf houden of den zetel van hun vermogen hebben gevestigd, zullen tot de inschrijving verpligt zijn binnen de gemeente, alwaar eene dienstdoende Schutterij aanwezig is.

Bijaldien in de verschillende gemeenten alleen dienstdoende of alleen rustende Schutterijen bestaan, zullen zij zich doen inschrijven in de gemeente alwaar zij voor de personele belasting zijn aangeslagen, en de ambtenaren in die gemeenten alwaar zij ambtshalve verpligt zijn hun verblijf te houden.

Art. 8. Die van hunnen juisten ouderdom geen voldoend bewijs geven, zullen door het Plaatselijk Bestuur worden ingeschreven naar deszelfs oordeel, onverminderd de bevoegdheid van den ingeschrevenen om van zijnen juisten ouderdom nader te doen blijken.

C. Dat de straffen op het niet voldoen aan de verpligtingen betrekkelijk de inschrijving zijn omschreven in art. 9 van gemelde wet, zijnde van den navolgenden inhoud:

Art. 9. Die bevonden zullen worden zich niet voor den 1. Junij te hebben doen inschrijven, zullen door het Plaatselijk Bestuur ambtshalve ingeschreven worden, en door den Schutters-raad worden verwezen in eene geldboete, terwijl zij daarenboven zonder loting bij de Schutterij zullen worden ingelijfd, indien het zal blijken dat er tijdens de verzuimde inschrijving geene redenen tot uitsluiting of vrijstelling te hunnen aanzien bestonden.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 2 Mei 1843.

Burgemeester en Wethouders voornd.
A. VAN DER SWALME.
Ter Ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— Met de *Ann*, den 23 october van Otaheite gezeild, is het berigt aangebragt dat de nieuwe Fransche Gouverneur der Marquesas-eilanden, bij het terugkeeren van een bij den Koning van Nicatever afgelegd bezoek, vermoord is geworden.

— In een der Engelsche dagbladen leest men de navolgende annonce: Ik zoek, vermits ik het huis hetwelk ik bewoond heb in den zelfden toestand moet overleveren als ik het aanvaart heb, vijfhonderd stuks levendige ratten die ik gaarne met 30 tot 40 kroonen betalen wil. Verder heb ik noodig voor den tuin, die eveneens in den vorigen staat moet worden overgegeven, ongeveer 25,000 stuks [illegible] dezelve levert, [illegible] van 30 [illegible] kroonen te zullen beloonen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 30 April. De schouwburg te Havre is in den nacht van den 28e op den den 29e afgebrand; twee persoonlijke ongelukken hebben dit geval op eene droevige wijze verzwaard.

Omstreeks twee ure in den morgenstond vernam men een noodgeschreeuw, hetwelk uit de bovenste verdieping van den schouwburg, alwaar de appartementen van den Directeur *Fortier* gelegen waren, scheen te komen. Zij door wie zulks gehoord werd, loopen in allerijl naar het plein, en vinden werkelijk, dat de Heer *Fortier* van uit zijn raam om hulp staat te roepen. « Het gebouw, zegt hij, staat in brand, het eerste, wat hier noodig is, is een ladder, voor mij en mijne dienstbode, om ons te kunnen redden; de rook overweldigt ons reeds en wij stikken; vliegt naar het decoratie-magazijn; daar zult gij ladders vinden; maar haast u, want wij kunnen het niet langer uithouden." Men ziet ook werkelijk den rook die reeds door de reten van het dak begint te dringen. Er verloopt veel tijd met heen en weder loopen eer men de sleutels van het magazijn magtig wordt, eindelijk raakt men er in en komt met ladders te voorschijn; maar deze ladders zijn veel te kort; op eens roept de Heer *Fortier*, die op eenen voor zijne ramen uitstekenden rand geklommen de pogingen tot zijne redding, van daar tot dusverre met de grootste bedaardheid bestuurde, in wanhoop uit: « Het is te laat mijne vrienden, de vlammen bereiken mij reeds, ik spring naar beneden;" en de ongelukkige, zich van eene hoogte van 20 ellen nederstortende, slaat op de straat neder. Hij was wel bewusteloos, maar nog levend, en welligt zou hij nog te redden zijn geweest, zoo niet het dienstmeisje, het wanhopig voorbeeld van haren meester volgende, hem ware nagesprongen en ongelukkiglijk met al de zwaarte van haren val op zijn gekneusd en gewond ligchaam ware nedergekomen. Toen men hem opnam, was hij een lijk. Het dienstmeisje is nog levend, maar deerlijk bezeerd en wordt in het gasthuis verpleegd.

Intusschen was de brand al feller geworden; weldra zag men de onmogelijkheid in, van het gebouw te kunnen redden, en begreep men wijsselijk zich tot het behouden der belendende huizen te moeten bepalen.

Tegen half vier ure in den morgen was het geheele gebouw niet meer dan een ontzettende vuurhaard. Eene sterke ontploffing gaf te kennen, dat het vuur met de gasleiders in aanraking gekomen was, en het dak begon op dezen schok hier en daar in te storten; het koste veel moeite de huizen van de gracht van *Orleans*, waarop de vonken bij duizenden vlogen, te behoeden, en zelfs de schepen, in de nabij zijnde Konings-dok begonnen gevaar te loopen, en kregen bevel zich te verwijderen.

Ten vier ure zag men het geheele dak, met een vervaarlijk gedruisch, instorten, en de rook, de vlammen en de vonken vlogen hemelhoog; na deze eerste verdubbeling van woede, geraakte de brand evenwel juist hierdoor binnen den omtrek der muren beperkt en kon men denzelven allengs meester worden.

De oorzaak van den brand is niet met juistheid te bepalen; de voorstelling van den avond had bestaan uit *Robert le Diable*.

— De Heer *Bertholon* de St. Lazarre, lid van onderscheidene genootschappen, heeft het plan van Aardbevings-afleiders in het licht gegeven. Zonder moeite toont hij aan dat de aardbevingen niets anders zijn dan elektrieke verschijnselen. Wanneer het elektrieke brandpunt overvloedig en diep genoeg is, en er zich eene opening kan vormen, dan zal, zegt hij, een vulkaan ontstaan, waaruit voortdurende uitbarstingen zullen plaats hebben, welke eigenlijk niets anders zijn dan elektrieke terugstootingen van de in den schoot der aarde aanwezige stoffen.

— Men schrijft uit La Rochelle:

Sinds eenigen tijd was hier de bevolking zeer bezorgd over nachtspoken, welke alle avonden onder den schijn van phosphorusvormige, blaauwe, geheimzinnige vlammen verschenen; maar men heeft de spoken eene poets gespeeld: het waren vijf groote lustige boeren der nabuurt, die alle avonden zeer hooge boomen beklommen, van daar phosphorieke vuurbollen wierpen, die zij door eenen onzigtbaren draad in de lucht slingerden. Zij bewogen des nachts hunne vuurbollen naar verkiezing, en ingeval een nieuwsgierige eene vlam naliep, verdween zij aanstonds: terwijl op hetzelfde oogenblik eene andere elders opschoot om de aandacht af te leiden. Dat vuur brandde aldus gedurende eenige oogenblikken beurtelings, soms gezamenlijk, zoodat er vele vlammen gelijktijdig ontstonden.

« Die goochelarij bedroog vele ook zelfs niet ligtgeloovigen; tot dat eindelijk iemand besloot dat luchtverschijnsel van meer nabij af te zien; achter eene haag verborgen, zag hij de voorbereidselen van het commediestuk, en kon gemakkelijk het schrikwekkend geheim raden. Genoegzaam ingelicht ging hij de gendarmerie halen, en de vijf snaken werden ingepakt op het oogenblik, dat zij eene representatie gaven. Men weet niet welk hun tuigt geweest is. Maar het schoonste van de geschiedenis is, dat de wetenschappelijke commissie reeds een rapport had voorbereid, over het verwonderlijk luchtverschijnsel dezer slecht bedachte grappenmakers."

— In de rue Neuve St. Augustin is de vrouw van eenen portier bevallen van vier dochters, welke twee aan twee vastgehecht waren door eene soort van navelstreng. Men zegt dat de Akademie der Wetenschappen eene commissie heeft benoemd tot onderzoek van dit vreemd verschijnsel. De kinderen waren niet in leven.

— Bij Verière, departement Aveyron, reed den 18 April de 70 jarige landman *Pierre Almeras* op een ezel door het bosch, toen een wolf op hem los kwam. De nog krachtige man, die eene bijl bij zich had, sprong van den ezel, wachtte den wolf af, en bragt hem een zoodanigen houw toe, dat het dier nederstortte, en hij het binnen weinige minuten verder kon afmaken. Hij lag zijnen gedooden vijand op den ezel en kwam ongewond te huis.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 2 Mei. Het Hof heeft ons weder verlaten. Z. M. de Koning is gisteren avond omstreeks zeven ure, en H. M. de Koningin en HH. KK. HH. de prinsen zijn heden middag omstreeks 12 ure naar 's Gravenhage teruggekeerd, begeleid door de wenschen dezer bevolking tot Hoogstderzelver heil en voorspoed.

NIJMEGEN, den 30. April. Nadat gisteren avond in den stads-schouwburg alhier, door eenen troep Hoogduitsche tooneelspelers, het zangspel: *Het sprakelooze meisje van Portici*, tot groote voldoening van een vrij talrijk publiek was opgevoerd, begaven onderscheidene na het eindigen der voorstelling, zich naar de societeit *de Harmonie*, om aldaar, volgens veler ongelukkiger gewoonte, een gedeelte van den nacht door te brengen. Ditmaal, nadat de gemoederen, welligt door de muziek en uitvoering der opera, waren opgewonden en door drank, spel en het late nacht-uur verhit, zijn de daar vereenigde leden, burgers en militairen, de zinspreuk der societeit, *Harmonie*, over het geheel weinig getrouw gebleven, want spoedig is onder een paar der aanwezigen twist ontstaan, waarbij zich vooral een officier van gezondheid der 3e klasse, tot het garnizoens-hospitaal behoorende, de heer *de Munningh*, zeer onderscheiden moet hebben, zoodat hij den 1e luitenant der veld-artillerie, den heer *Roos*, om welke reden dan ook, onophoudelijk tartte en onder het spel beleedigde en uitdaagde, hetwelk deze met koelbloedige bedaardheid ontweek, en in den beginne afkeerde en zocht tegen te gaan, waarbij ook anderen hunne goede diensten, ofschoon dan ook te vergeefs, aanwendden. Die twist en bedreigingen, zijn van den kant des eenen zooverregaand tergende geweest en van dadelijkheden vergezeld gegaan, dat de luitenant *Roos*, zich zelven niet meer meester, in een oogenblik van onberaden drift, zijn zijdgeweer heeft gegrepen en daarmede den aanvaller en belediger eene wonde in den buik heeft toegebragt, welke, niettegenstaande alle aangewende hulp, binnen weinig tijds den dood ten gevolge heeft gehad. Dit had plaats ongeveer ten 2 ure des nachts, en de algemeene verslagenheid onder de aanwezigen laat zich ligter gevoelen dan beschrijven. De justitie heeft van het voorgevallene onmiddelijk kennis genomen en zich naar de plaats des ongevals begeven, ten einde het noodige onderzoek te bewerkstelligen, hetwelk, dadelijk na de treurige daad aangevangen, eerst om half 9 's morgens was afgeloopen, wanneer het de aanwezigen vergund werd, hunne nachtrust te nemen. De ongelukkige dader, die algemeen als een geschikt, braaf officier en getrouw kameraad bekend staat, heeft zich, niettegenstaande hij in den beginne veelvuldige gelegenheid had en daartoe aangezet werd, niet willen verwijderen, maar zich in handen der justitie gesteld, tot welker bemoeijingen de zaak dan ook verder behoort.

Mogten toch eens die nachtelijke zwelgerijen en late bijeenkomsten in de societeit *de Harmonie*, die tot ergernis van alle weldenkenden daar bijna nacht op nacht plaats vinden, krachtdadig worden belet en niet meer door enkele leden der directie zelve aangemoedigd en ondersteund worden! Zeker wordt daardoor wel eens de waarschijnlijke grond gelegd tot het ongeluk en den rampspoed van fatsoenlijke huisgezinnen en familiën.

— Een landman der gemeente Hoorn, nabij Roermond, heeft dezer dagen in zijnen tuin, omtrent twee voeten onder den beganen grond, een klein aarden potje gevonden, bevattende een honderdtal zilveren munten uit de middeleeuwen. Al deze munten zijn van het laatste der dertiende eeuw, en dus waarschijnlijk meer dan vijf eeuwen op die plaats bewaart gebleven. Naar men vermoedt, zal dit potje aldaar in den grond begraven zijn bij gelegenheid der hevige twisten, welke te dier tijd in het bisdom Luik, waarvan het graafschap Hoorn een leen was, woedden. Onder deze munten, waarvan echter de meeste veel geleden hebben, treft men er aan van de Graven van Holland, van de Hertogen van Braband, van de Graven van Vlaanderen, enz.

VLISSINGEN, den 2. Mei. Gisteren vierde het alhier gevestigd Departement der Maatschappij: *tot Nut van 't Algemeen*, het feest van deszelfs *25jarig* bestaan, in de zaal der uitspanning de Prinsentuin, welke daartoe op eene smaakvolle wijze was ingerigt en versierd.

Na den afloop van de gewone vergadering der leden, hield een der eerste oprigters van deze afdeeling, de WelEerw. Heer *P. J. Zijnen*, ten aanhoore eener talrijke schaar van beide kunne eene allezins doeltreffende feestrede, ten onderwerp hebbende: *de aanwijzing van den invloed, welken de beschouwing van het 25jarig bestaan en streven van deze afdeeling der loffelijke Maatschappij: Tot Nut van 't Algemeen op hare leden hebben moet.*

Deze feestrede, welke met de meeste belangstelling werd aangehoord, en eene onbepaalde goedkeuring verwierf, werd voorafgegaan, afgewisseld en besloten, niet alleen door instrumentaal muziek, maar ook door zangen aangeheven door kinderen, die van wege dit departement onderwijs genieten of genoten hebben. Veel lof verwierven deze, over de wijze, waarop zij zich van hunne taak kweten, waartoe zij door den verdienstelijken onderwijzer *P. Puyps* waren voorbereid, terwijl het op het gelaat der aanwezigen zigtbaar was, dat hun, door den vervaardiger dier zangen, het lid der afdeeling den Heer *Q. Harder* de juiste toon was in den mond gelegd.

Nadat van wege de schoolcommissie dezer afdeeling, boekgeschenken als prijzen waren uitgereikt aan de leerlingen, die nog ten koste van het departement worden onderwezen, werden vervolgens aan allen eenige ververschingen toegediend, waarbij zij op eene verrassende wijze zoowel van hunne vreugde als van hunne vorderingen in de zangkunst de aangenaamste blijken gaven.

In den namiddag verzamelden zich weder de leden, en een groot aantal genoodigden in het lokaal, om den avond in gepaste vrolijkheid door te brengen; waartoe ook het fraaije hoorn-muzijk van het alhier in bezetting liggend regement artillerie door deszelfs Kolonel gunstig afgestaan, niet weinig heeft bijgedragen, en waardoor op eene aangename wijze de toasten werden afgewisseld, die als om strijd werden ingesteld: op het welzijn van den Vorst en van Nederland; op den bloei der Maatschappij en van deze Afdeeling; ter eere van den stichter, en van die personen, welke in verschillenden werkkring, de belangen van dit Departement hebben behartigd.

Tot laat in den nacht duurde in de volmaaktste orde eene feestviering voort, die door al de aanwezigen geschat werd, te hebben beantwoord, zoowel aan den geest en de waardigheid der Maatschappij, als aan de behoeften van het, tot ongedwongene vrolijkheid en reine vreugde gestemde gemoed.

— Van Zr. Ms. brik de Pellekaan, liggende in de Jonkermanskreek (Suriname) wordt van den 10. Maart geschreven: « De brik de Echo, kapt. luit. *Freudenberg*, is den 2. Maart van de kust van Guinea alhier binnengekomen en zal weldra naar Curaçao vertrekken. Aan boord van de Pellekaan en de Echo is alles welvarende."

GEMENGDE BERIGTEN.

De financien van Griekenland bevinden zich in zeer slechten toestand; bezuinigingen zijn aldaar aan de orde van den dag. — De Kaapsche boeren hebben weder eene meer vijandelijke houding aangenomen. — De directeuren en andere ambtenaren der posterijen zullen voortaan verpligt zijn een patent te nemen voor het incasseren en overmaken van wissels, verzenden en verkoopen van boekwerken, enz. — Het Handelsblad wil het brievenport door het geheele rijk, op 10 cent per brief hebben gesteld; een maatregel, die bij de in werking brenging algemeen zou worden toegejuicht. — Maria Christina is met den heer Rothschild gebrouilleerd, ter zake van een kleinigheidje van 65 millioen; wat moet het koningschap eene voordeelige affaire zijn. — In 1842 zijn te Londen door de agenten der politie in hechtenis genomen 65.704 personen, waarvan 45.000 mannen en 20.704 vrouwen. — Eene dame, wier echtgenoot uitlandig gaat, wenschte voor een jaar eene vrije kamer met middagkost. — Er is onderrigt te verkrijgen om wederspannige paarden in alle opzigten grondig af te rigten. — Men beschouwt, volgens een uitgegeven geschrift, de reductie van den Zeeuwschen Rijksdaalder als eene hoofd-oorzaak des vervals en der niet weder opkomst van den handel in Zeeland. — Gezocht een edel karakter om f 10,000 op een perceel te schieten. — De ingenieur Brunel, die zich door zijne overwinning van alle moeijelijkheden onder den Theems zoo beroemd heeft gemaakt, zou door het inslikken van een Souverein, eene gevaarlijke operatie aan de keel hebben moeten ondergaan, zoo dat hij in levensgevaar verkeert Het is te hopen dat dit een dier vertelseltjes is, waarmede onze punchlievende naburen het sedert eenigen tijd bijzonder veel op hebben. — Een weduwenaar met f 25 weekgeld zoekt eene vrouw van 40 à 50 jaar met een gelijk inkomen. (H. B. 28 April.) — De beul te Madrid is dood gevonden, zijn hoofd op zijn deur gespijkerd.

MENGELINGEN.

De Schot in Parijs.

(Vervolg en slot van No. 50.)

In dien verschrikkelijken nacht ontwaakte HAMILTON in zijne verborgene schuilplaats, als duizend anderen, door het onafgebroken geweervuur en het moordgeschreeuw der woedende menigte; aanstonds doorzag hij alle de gevolgen dier meêdoogenlooze staatkunde in wier dienst hij niet had willen treden. In denzelfden nacht, toen hij in tegenwoordigheid des konings geroepen was, hadden sluipmoordenaars hem in den tuin van de Louvre aangetast, wien kleeding en wapenen genoegzaam toonden, van wien zij gezonden waren. Door eene geveinsde vlugt gelukte het hem hun vereenigden aanval te ontgaan, en nadat hij hen stuk voor stuk ter neder geveld had, bereikte hij gelukkig zijne woning.

In het bewustzijn, dat eene magt het op zijn verderf toeleide, aan welke hij niet gemakkelijk ontkomen zou, en overtuigd, dat een staatkundige schok voor de deur stond, bleef hij gerust in zijne schuilplaats, tot alles zou afgeloopen zijn, om dan bij de eerste de beste gelegenheid uit Frankrijk te vlugten. Bij het eerste alarm van zijn leger opgesprongen, viel hem dadelijk in het oog, dat alle huizen van onderen tot boven als tot een feest verlicht waren, en hij begreep tevens, dat een oogenblikkelijke dood het gevolg zou zijn, wanneer men hem onvoorbereid overviel.

Binnen weinige minuten was hij van top tot teen in staal gekleed en zoo gewapend, dat hij elk gevaar het hoofd kon bieden. Het duurde ook niet lang, of hetzelfde bloedige tooneel werd voor zijne deur gespeeld, dat zoo even den drempel van het koninklijk paleis onteerd had. Eenige blinde schoten uit zijn venster over de hoofden der arme vlugtelingen, gaven hem spoedig het voorkomen van een' ijverigen Katholijk, waarop hij zich een witten band — door hem dadelijk als het onderscheidingsteeken der moordenaren herkend — om den arm bond, het zilveren kruis van zijn geliefd vaderland op den blanken helm hechtte en voorts het huis verliet, hopende in de algemeene verwarring ongedeerd uit de schuldige stad te ontkomen.

Hoewel HAMILTON niet in alle opzigten boven de vooroordeelen van zijnen tijd verheven en zelf een ijverige aanhanger der Roomsche kerk was, verzette zich toch zijn beter gevoel tegen de gruwelen die hij zag gebeuren. Hadde men zich tot de hoofden der Hugenooten bepaald of zelfs alle leden dezer partij, die wapenen voerden, tot doel zijner wraak verkozen, hij zou, naar de begrippen dier dagen, welligt over dezen maatregel, tegen doodvijanden aangewend, zijn heengestapt. maar toen hij kinderen, wier teedere lippen naauwelijks de eerste woorden konden stamelen, maagden in den bloei der jeugd, jonge moeders, met zuigelingen aan den boezem, zag vermoorden en vertreden, toen wendde hij zijn aangezigt met afschuw weg van deze slagting, en kon zich naauwelijks weerhouden, voor de onschuld in het strijdperk te treden.

Doch opgevoed in een land, waar een geest van ruwheid algemeen heerschte, in de school des oorlogs van jongs af aan de tooneelen van bloedvergieting gewoon, en voor alles door ondervinding geleerd, het gevoel des harten te onderwerpen aan de stem der rede en des verstands, kostte het hem minder moeite om zich van stappen tot verdediging dier ongelukkigen te onthouden, dan wij ons wel in onze meer beschaafde en menschelijker eeuw kunnen voorstellen. Van het hoofd tot de voeten geharnast en van een ontzagverwekkend voorkomen meende de moordenaren in hem een der hoofden der zamenzwering te zien. Daar hij scherp toeluisterde, had hij aldra ontdekt, dat men met voordacht twee poorten opengelaten had, die door Zwitsers en andere vreemde soldaten bezet waren; doch in zijn thans aangenomen karakter zou het hem, meende hij, niet moeijelijk vallen, door dezelve buiten de stad te komen, en dan wilde hij ook niet rusten voor hij het kanaal achter den rug had.

Met dit plan was echter eene zwarigheid verbonden; hij moest namelijk, om tot een van de beide punten te geraken, over het plein, onder de vensters der Louvre voorbij: en had hij het ongeluk door den trouwloozen KAREL opgemerkt te worden, dan stond hem van diens wraakzucht het ergste te vreezen. Doch als het leven op het spel staat is er niets, waaraan de mensch zich niet vastgrijpt, hoe zwak het ook zijn moge.

Stoutmoedig, doch tevens voorzigtig, zette HAMILTON zijnen weg voort, terwijl zijn afkeer tegen de gruwelen, welke hij elk oogenblik zag bedrijven, van stap tot stap toenam. Toen hij eens met naauwelijks onderdrukten toorn, een troep ontmoette, die alle vorigen in onmenschelijkheid overtrof, wilde eene jeugdige, half naakte vrouw, wier lange, schoone lokken van bloed dropen, hare hulpeloozen zuigeling in zijne armen leggen, en smeekte met woorden, zoo als ze slechts een moederhart ingeven kan, dat hij zich toch over hetzelve mogt erbarmen. « Zoo gij ooit eene vrouw bemind hebt," snikte zij, « red dan dezen kleinen!" Terwijl zij nog sprak, stiet een door de zon verbrande Spanjaard haar den dolk in de borst; zij viel en nog terwijl de troep over haar heenviel, hoorde hij de woorden: « Sauvez — pour l'amour de Dieu, sauvez mon miserable petit!" Het monster dat de moeder had vermoord, stiet aanstonds het bloedig wapen in den hals des zuigelings, en brulde, terwijl hij het lijkje bij de beenen over zijn kop zwaaide, de gevloekte leus. « Dood! dood den Hugenooten!" Gelukkig voor den edelen Schot, die op het punt was zich bloot te geven, velde een slecht gerigte kogel den ellendeling neder. HAMILTON, wiens ziel door het laatste tooneel tot in deszelfs diepste schuilhoeken geschokt was, voelde dat hem de kracht begon te ontbreken, om in zulk gezelschap een stap verder te doen, doch bijna zonder dat hij zich eenige moeite gaf, werd hij door het gedrang bewusteloos verder gedragen, tot hij zich op eens onder de vensters van het paleis zag, en getuige der vroeger gemelde tooneelen werd.

De Promenade was intusschen ledig geworden, en wel door maatregelen, wier aard gemakkelijk was op te maken uit de bloedige lijken, die van weerskanten in groote massa's opeengehoopt lagen. De soldaten, den langen bloedigen arbeid moede, stonden zwijgend op hunne lange lansen te leunen, wachtende, tot dat de eene of andere nieuwe verschijning hunne bloedgierigheid op nieuw zoude prikkelen; zij waren in zekeren zin in het bloedvergieten Epikuristen geworden, en bewogen zich zelden van hunne plaats, dan om eene wandaad te bedrijven, die, zoo mogelijk, de vorigen in gruwelijkheid overtrof. De Koning stond nog altijd op zijne oude plaats aan het venster, en van tijd tot tijd beweeg het blikseme van zijn musket, dat hij met nog even groot genoegen zijne onderdanen nederschoot. De ongelukkigen, die op deze plaats hunnen toevlugt gezocht hadden, waren grootendeels als offers van zijne bekwaamheid in het behandelen van het geweer gevallen; sommigen echter, met tallooze wonden bedekt en gevoelloos door volslagen vertwijfeling, waren in een' hoek van de plaats gekropen, en lagen daar stom hun noodlot af te wachten, tot zij eindelijk, door de lansen der Condottieri opgewekt, met schuim voor de mond als gejaagde dieren, of als menschen op den hoogsten trap van dronkenschap, voorttuimelden.

Het bloed vloog den Schotschen ridder in het aangezigt, toen hij deze slagting gewaar werd; uren lang had hij zijnen toorn bedwongen, doch nu had deze eene hoogte bereikt, die hem dreigde te doen barsten. Hij zag een slagter der Faubourgs een schoon kind, dat onnoozel rondkeek, op eene lans steken en zijnen vorst als een wit voor den kogel voorhouden. Hij zag den Hertog VAN GUISE, het hoofd van al deze gruwelen, van het paard stijgen en koelbloedig het gezigt van den edelen COLIGNY met zijn' zakdoek van bloed reinigen, om zich over de identiteit van den persoon te vergewissen. Hij zag een hoop kleine kinderen, die in hun midden een klein Hugenootsch meisje medesleepten, hetwelk zich lagchend tegen deszelfs kleine beulen verzette, — zag, hoe deze het arme wurmpje in de duistere kolken der Seine wierpen! Hij gevoelde, dat hij dit niet langer verdragen kon — voelde, dat hij zijne gramschap en verontwaardiging lucht geven moest, of dat deze hem het leven zou kosten, en het eenige wat hij nu wenschte, was eene gelegenheid, om met glans te sterven, en de oorzaak van zoo vele elende mede in zijn verderf te slepen. Op hetzelfde oogenblik, dat deze gedachten met de snelheid des bliksems door zijn hoofd gingen, zag hij een voorwerp, dat door eene verbinding van denkbeelden lang verloopen tijden en verwijderde oorden in zijn geheugen terugriep, en op eens zijn toorn in volle vlam deed uitbarsten.

Het was eene moeder, die, krankzinnig door den geleden schrik, een dood kindje op den arm droeg. Zonder acht te slaan op de wonden, waarmede zij bedekt was, zonder vrees voor hare beulen, die haar met uitgetogen zwaarden vervolgden, zwaaide zij het kleine lijkje in de lucht, of suste het aan hare bebloeden boezem, terwijl zij intusschen een soort van gezang deed hooren, dat uit brokstukken van liederen uit betere dagen, bestond. Op het gezigt dezer verschijning daagde in eens het vaderland met deszelfs sneeuw en stormen op voor het oog zijner ziel. Hij zag zijne geliefde vrouw, zoo als hij ze eens krankzinnig had zien sterven naast den eerstgeborenen hunner liefde.

« Vervloekte moordenaars! sta!" schreeuwde hij met eene stem, sidderende van woede, en eer zij konden gehoorzamen; viel, reeds de voorste onder de scherpte zijns zwaards; een tweede, een derde volgde en weg stoven de overigen, als honden voor den klaauw van den koning des wouds. Eer hij echter nog tijd had, over de gevolgen zijner overijlde daad na te denken, hoorde hij eene welbekende stem zeggen: « C'est lui!" Geen woord meer; maar dit woord was zijn vonnis. Hij wendt zich om naar het paleis, en ziet CATHARINA in het venster leunen en met al den ijver van den innigsten haat op hem wijzen; achter haar herkende hij den koning, die de hand uitstrekte om het geweer aan te nemen, dat een hoveling voor hem geladen had. « Ik moet sterven," mompelde de Schot, « maar nooit ongewroken!" Hij rigtte zijn pistool: de tromp was juist op de grootsche gestalte der koningin gerigt, zijn vinger bewoog zich om af te drukken — hij draalt. En toch zag hij op dat oogenblik het geweer des koninklijken beuls op hem gerigt, « en vuurt niet! KAREL stond door het ligchaam zijner moeder beschermd. « Duivel!" brulde hij, « duivel, die gij zijt! Verheug u in uwe straffeloosheid! Neen! nooit heeft HAMILTON eene vrouw leed gedaan!"

De lage knaap achter het venster, nam zijn tijd beter waar; want in het volgend oogenblik lag de eerzuchtige krijgsman dood op het plaveisel, gevallen door de hand eens verborgen sluipmoordenaars, zoo als hij zelf eens zijnen doodvijand, den moordenaar zijner vrouw, versloeg. Zoodanig zijn de wegen der Voorzienigheid.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. Mei. Sedert den 2. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Moller, A. Visser, de vrouw Martha, J. F de Jonge, beide Lijnzaad, Koningbergen; Euphrosine, J. Bradhering, Frederika, R. Mart, beide hout, Memel; Louise, S. Zeplien, Riga, hout; Anna Marina, H. H. Strakker, tarwe en rogge, Princes Caroline, G. Jansson, garst, beide Koningsbergen; de Phoenix, H. Ludwigsen, Noorwegen, hout; Tunoe, N. Jessen, garst, Anna Jantina, C Kramer, tarwe, beide Koningsbergen.

Voor Order bestemd:

Christina, J. Baksen, Koningsbergen, raapkoek.

Voor Leuven bestemd:

Ceilia, C. P. Bay, Wolmar, haver.

Voor Gend bestemd:

Omonika, C. Pauli, Gohtenburg, hout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De vrouw Anna, J. de Buhr, suiker, Bremen; Recovery, H. Nass, ballast, Belfast; Deptt, J. Snaek, schors, Londen; de Joseph; A. Cordier, Stokholm; Janna Immaculata, J. Prapante, Amsterdam; de Venus, J. Holm, Koppenhage; Aceline, J. Jelser, Habernie; Restliss, J. Bell, Newcastle; Aurora, G. Brink, Avontuur; Albrecht, A. Westhal, Rostoch; Meabum, J. Patterson; New-Castle; Robert, T. Zulmers; Soguttea, P. Rasmussen; Herman, C. Moller; Proctor, J. Horn; Hugo, Gohlbar; Elisabeth, C. Gibbuis, alle New-Castle; Weharsdale, J. Harrison, Sunderland; Hoppet, H. Wilson, Gohtenburg, alle ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

4 Mei 1843.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
2 J. Zeeuwsche dito	f .	Boekweit	f .
1 J. dito	« .	Winter Garst	« 4.40
N. dito dito	« 6.90	Zomergarst	« 5 70
2 J. Walch. Tarwe	« .	W. Witte Boonen	« 9.25
1 J. dito	« .	W. Bruine dito	« 9.50
Nieuwe dito	« 7.10	W. Paardeuboonen	« 4.50
2 J. Zeeuwsche Rogge	« .	Z. N. dito	« 4 00
1 J. dito	« 6.40	Raapolie	f 33.00 p. v.
Nieuwe dito	« 6.60	Patentolie	« 36.00 «
W. Groene Erwten	« 7.00	Lijnolie	« 35.00 «
Z. dito	« .	Raapkoeken f :	de 1040 st.
Koolzaad	« 10 00	Lijnkoeken « 8.00	« 100 »
Haver	« .		

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.